

og for Rigshospitalets Overlæger. Den gældende Lovs Udtryk „Medlemmer“ er for at udelukke enhver Tvivl erstattet med „Læger“.

Stk. 2. Medens der efter Loven i Raadet kun findes eet Medlem med særlig Indsigt i Psykiatri, foreslaas det, at fremtidig 3 Medlemmer skal have særlig Indsigt i Psykiatri, og foruden de to Medlemmer, der skal have særlig Indsigt henholdsvis i Retsmedicin og Fødselsvidenskab, foreslaas det, at Raadet udvides med 2 Medlemmer, der skal have særlig Indsigt henholdsvis i Kirurgi og intern Medicin.

Det fremgaar af Oplysningerne Side 4 og 5 angaaende Raadets Sammensætning, at der fra den 1. Oktober 1927 at regne beskikkedes en Psykiater og en Kirurg til som faste Sagkyndige for Raadet at deltage i Behandlingen af henholdsvis alle psykiatriske og alle kirurgiske Sager, der blev forelagt Raadet. Denne Ordning har ikke været tilfredsstillende. Hvad angaar de psykiatriske Sager er disses Tal steget saa betydeligt, at det vil være nødvendigt at foretage en Fordeling af Arbejdet mellem Psykiatrene, hvortil der kræves Ansættelse af en tredje Psykiater, da en psykiatrisk Sag efter Udvalgets Skøn i Almindelighed bør behandles af mindst 2 Psykiatre, jfr. nærmere herom Bemærkningerne nedenfor til § 3. Hvis en Sag skønnes særlig tvivlsom og navnlig, hvor der er Uoverensstemmelse med vedkommende Sindssygeoverlæge, bør der derhos for de to Psykiatre være Adgang til at behandle den i Forening med en tredje Psykiater. Psykiatrenes Arbejde er endelig, selv naar en Arbejdsdeling finder Sted, saa stort, at det efter Udvalgets Mening bør vederlægges med sædvanligt Medlemshonorar. Der har under Retslægeraadets Arbejde med Aandssvagesager vist sig Trang til en Psykiater med særlig Indsigt i Aandssvagevæsen, og man har derfor indføjet en Bestemmelse, der sikrer Raadet denne særlige Sagkundskab. En Psykiater med særlig Indsigt i Aandssvagevæsen er — som nævnt foran Side 6 — fra den 15. Maj 1933 at regne knyttet til Raadet som fast Sagkyndig.

Naar man har foreslaaet at erstatte den faste kirurgiske Sagkyndige med et Medlem, der har særlig Indsigt i Kirurgi, skyldes det, at Raadets Arbejde med kirurgiske Sager nu er saa stort, at den særlige Indsigt i disse Sager bør findes hos et af Raadets Medlemmer. Der var saaledes i Aaret 1925 kun 44, men i Aaret 1932 118 kirurgiske Sager. Efter Arbejdets Størrelse bør det kirurgiske Medlem paa tilsvarende Maade som for Psykia-

trene Vedkommende vederlægges med sædvanligt Medlemshonorar.

Hvad angaar Spørgsmaalet om at udvide Raadet med et Medlem, der har særlig Indsigt i intern Medicin, bemærkes, at Raadet hidtil, hver Gang det til Behandling har faaet en Sag, der krævede Deltagelse af denne specielle Sagkundskab, i Medfør af Lovens § 3, næstsidste Stykke, har maattet gøre Indstilling til Justitsministeriet om Tilkaldelse af en Sagkyndig. Denne Fremgangsmaade har ikke frembudt Vanskeligheder tidligere, da der kun blev forelagt Raadet et mindre Antal Sager af denne Art — i 1925 f. Eks. kun 2 Sager og i 1926 endog kun 1 Sag — men i de senere Aar er disse Sager, der i Almindelighed er af særlig kompliceret Natur, steget betydeligt i Antal, idet man i 1932 er naaet til ialt 30 Tilkaldelser af en Sagkyndig med særlig Indsigt i intern Medicin, og der er derhos Grund til at antage, at disse Sagers Antal vil stige yderligere i de kommende Aar. Selv naar Hensyn tages til den senere Tids betydelige Antal Tilkaldelser, maa det, naar disse Sagers Antal ses i Forhold til samtlige de Raadet forelagte Sager, imidlertid indrømmes, at den interne Medicin, der i og for sig er det største Fag indenfor Lægevidenskaben, indenfor Retslægevidenskaben er en mindre Faktor. Naar Udvalget dog foreslaar en intern Mediciner optaget som Medlem af Raadet, skyldes det, at det formentlig vilde være uheldigt, om den interne Medicin, for hvilken der i stadig stigende Grad er Brug i Raadet, ikke blev repræsenteret i et Retslægeraad, som søges organiseret saaledes, at det sidder inde med al fornøden Sagkundskab ogsaa paa videre Sigt. Hertil kommer, at Udgiften ved Optagelse i Raadet af en intern Mediciner ikke er betydelig, idet han i hvert Fald foreløbig kunde tænkes vederlagt med halvt Medlemshonorar, medens Udgiften til Tilkaldelse af en Sagkyndig i intern Medicin, som i de sidste Aar har været betydelig, bortfalder.

Bestemmelsen i Lovens § 3 om, at der ved kgl. Anordning skal kunne foretages Ændring i Raadets Sammensætning, er ikke optaget i det foreliggende Forslag, idet det skønnes rigtigst, at Bestemmelse i saa Henseende kun bør kunne træffes ved Lov.

Stk. 3. Efter den nugældende Ordning, som er fastlagt ved Lovens § 3, Stk. 3, deltager alle 3 Medlemmer af Raadet i Behandlingen af alle de Raadet forelagte Sager, uanset om de berører vedkommende Medlems Speciale, dog at kun to Medlemmer behøver at deltage, hvis en eller flere Sagkyndige tilkaldes. Som Følge heraf har